

Je až moc velká zima na to, abych byla venku na lovu.

Zachvěju se, přitáhnu si šálu trochu výš přes pusku a otrů si z řas několik sněhových vloček. Potom dupnu na svůj elektrický skateboard. Je už dost starý a opotřebovaný, asi jako všechno ostatní, co vlastním, a modrý nátěr se z něj už skoro úplně odloupal, takže je vespod vidět levný stříbrný plast. Ale ještě funguje, a když na něj silněji zatlačím patou, konečně se chytne a já vystřelím kupředu mezi dvěma řadami aut. Zářivé vlasy barvy duhy mi přitom šlehaají do obličeje.

„Hele!“ zařve na mě jeden z řidičů, když se prosmýknu kolem jeho auta. Přes rameno zahlédnu, jak za mnou z okýnka mává zařatou pěstí. „Málem jsi mi to škrábla!“

Zatočím za roh a ignoruju ho. Normálně bývám milejší. Minimálně bych na něj křikla omluvu. Ale dneska ráno jsem na dveřích bytu našla žlutý lístek, na kterém bylo tím největším fontem, jaký si umíte představit, napsáno:

72 HODIN NA ZAPLACENÍ NÁJMU NEBO VYSTĚHOVÁNÍ

V překladu: Jsem skoro tři měsíce pozadu s nájmem. Což znamená, že jestli někde neschrastím 3 450 dolarů, budu do konce týdne na ulici.

To by kapku pokazilo den každému.

Vítr mě štípe do tváří. Obloha v průrvě mezi vrcholky mrakodrapů čím dál tím víc šedne a za pár hodin se tahle sněhová přeháňka promění v solidní chumelenici. Ulice jsou zacpané auty, masa brzdových světel a troubících klaksonů se táhne odsud až k Times Square. Tu a tam se ozve zvuk píšťalky dopravního policisty, který se nese nad vším tím chaosem. Těžký vzduch je plný výfukových plynů a z průduchu o kus dál se line pára. Na chodnících se to hemží lidmi. Studenti mířící ze školy domů se v davu snadno poznají díky batohům a masivním sluchátkům.

Technicky vzato bych měla být mezi nimi. Letošek měl být mým prvním rokem na vysoké. Jenže po tom, co táta umřel, jsem začala hodiny zatahovat a před pár lety jsem se na to vykašlala úplně. (Dobře, dobře, technicky vzato mě vyloučili. Ale fakt bych jinak odešla sama. O tom víc až později).

Kouknu na displej mobilu a vrátím se v myšlenkách zpátky k lovu. Před dvěma dny jsem dostala tuhle zprávu:

UPOZORNĚNÍ Newyorské policie:
příkaz k zadržení Martina Hamera.
Odměna: 5 000 dolarů

Policajti jsou dneska natolik zaneprázdnění rostoucí kriminalitou ve městě, že nemají čas honit se za drobnými zločinci. Za zločinci jako je Martin Hamer, který je stíhaný za hazard ve Warcrossu, krádeže a údajně taky za prodej drog, ze kterého financoval své sázky. Takže tak jednou týdně rozešle policie podobnou textovku a slibuje odměnu komukoli, kdo daného zločince dokáže chytit.

A tady se do věci vložím já. Jsem lovec odměn, přesněji jedna z mnoha takových na Manhattanu, a snažím se chytit Martina Hamera dřív, než mě někdo předběhne.

Každý, kdo na tom někdy nebyl finančně úplně nejlíp, asi pochopí neustálý tok čísel, které mi proudí hlavou. Měsíční nájem za

ten nejhorší byt v celém New Yorku: 1 150 dolarů. Jídlo na měsíc: 180 dolarů. Elektrikář a internet: 150 dolarů. Počet zbývajících balíčků instantních nudlů, ramenu a lančmítu doma ve spíži: 4. A tak dál. K tomu ještě přičteme 3 450 dolarů, které dlužím na nájmu, a nesplacených 6 000 dolarů na kreditce.

Zůstatek na mém účtu: 13 dolarů.

Nejsou to úplně typické starosti holky v mém věku. Měla bych vyšilovat ze zkoušek. Odevzdávat seminárky. Snažit se včas vstávat.

Jenže já neměla tak úplně typické dospívání.

Pět tisíc je zdaleka největší vypsaná odměna za několik posledních měsíců. Pro mě jsou to momentálně úplně všechny prachy na světě. Takže celé poslední dva dny jsem strávila tím, že jsem se snažila vystopovat toho chlapa. Tenhle měsíc mi už vyfoukli čtyři odměny za sebou. A jestli přijdu i o tuhle, budu v pořádném průšvih.

Turisti ty ulice vždycky úplně ucoupou, pomyslím si, když kvůli objížďce sjedu dolů přímo k Times Square, kde se zaseknu mezi několika samořídícími taxíky, které beznadějně zatarasily chodník. Nakloním se na prkně dozadu, zabrzdím a centimetr po centimetru se začnu sunout zpátky. Přitom znovu kouknu na mobil.

Před pár měsíci jsem se dokázala nabourat do systému Newyorské správy hráčů Warcraftu a všechna jejich data jsem si synchronizovala s mapami na svém telefonu. Není to těžké, zvláště když si uvědomíte, že každý člověk na světě je nějakým způsobem propojen se všemi ostatními. Stačí se pěkně krůček po krůček provrtat do účtu jednoho uživatele a odtud se dostanete k jeho přátelům, pak k přátelům těch přátel a nakonec zjistíte, že dokážete bez problému vystopovat polohu kteréhokoli hráče na území New Yorku. Teď se mi konečně podařilo zaměřit fyzickou polohu svého cíle, jenže mi chyběl mobil. Je to starý křáp s prehistorickou baterkou, která mele z posledního. Telefon se mi neustále přepíná do úsporného režimu, aby šetřil baterii, a displej teď ztmavnul natolik, že vidím úplně kulové.

„Vstávej,“ mumlám a mžourám na pixely.

Telefon se konečně probere a vydá politováníhodný zvuk. Položa červeného kurzoru na mapě se aktualizuje.

Když se vyprostím ze zácpy, znovu sešlápnu prkno. Chvilku protestuje, ale pak vystřelí kupředu a já se stanu maličkým bodem v záplavě spěchajících lidí.

Jakmile dorazím na Times Square, obklopí mě světlo neonů a zvuky z obrazovek, které se tyčí nade mnou. Vždycky na jaře odstartuje oficiální warcrossové šampionáty zahajovací ceremoniál a dva týmy s nejlepším hodnocením a hvězdným obsazením se utkají v zahajovacím kole. Letošní ceremoniál se uskuteční dneska večer v Tokiu, takže všechny obrazovky na Times Square srší warcrossovou tematikou. V rychlém sestříhu ukazují slavné hráče, reklamy a nejlepší záběry z uplynulého roku. Na boku jedné budovy běží nejnovější, bláznivý videoklip Frankie Deny. Je oblečená jako její warcrossový avatar, má na sobě kostým z limitované edice a perforovaný pláštík s flitry a tančí po boku několika businessmanů v zářivě růžových oblecích. Přímo pod obrazovkou se zastavila skupinka turistů, aby se vyfotili s chlápkem ve falešné warcrossové výstroji.

Další obrazovka ukazuje záběry největších hráčských hvězd, které se spolu utkají v dnešním zahajovacím zápase. Asher Wing. Kento Park. Jena MacNeilová. Max Martin. Penn Wachowski. Zakloním hlavu, abych si je mohla s obdivem prohlédnout. Každý z nich je od hlavy až k patě oblečený podle nejžhavějších trendů. Z výšky se na mě zubí s pusami dost velkými na to, aby spolkli celé město, a zatímco je sleduju, všichni do jednoho pozvednou plechovku Coca-Coly a prohlásí, že právě ta je jejich oblíbeným nápojem v zápasové sezóně. Na poutači pod nimi se objeví následující text:

NEJLEPŠÍ HRÁČI WARCROSSU PŘIJÍZDĚJÍ DO TOKIA PŘIPRAVENI OVLÁDNOUT SVĚT

Pak na semaforu blikne zelená, já se proženu křižovatkou a prudce zatočím do jedné z bočních ulic. Můj cíl v podobě malého červeného kurzoru se opět posune. Zdá se, že zatočil na třicátou osmou.

Protáhnu se zácpou ještě o pár bloků dál a pak jsem konečně na místě. Přibrzdím u obrubníku blízko stánku s novinami. Červený kurzor se teď vznáší nad budovou naproti mně, přímo nad dveřmi kavárny. Stáhnou si šálu z obličeje dolů a vydechnu úlevou. V mrazivém vzduchu mi od pusy stoupá pára. „Mám tě,“ zašeptám a při pomýšlení na pětitisícovou odměnu si dovolím maličký úsměv. Seškočím z elektroprkna, uvolním z něj popruhy a přehodím si ho přes rameno s takovým švihem, až mi na zádech narazí do batohu. Skateboard je ještě zahřátý, teplo pomalu proniká mikinou a já nahrbím záda, abych si to co nejvíc vychutnala.

Když míjím stánek, pohledem zavadím o obálky časopisů. Většinou je omrknu, abych si udržovala přehled o tom, co se píše o mém oblíbenci. Vždycky ho tam najdu. Samozřejmě, jeden z časopisů mu věnoval celou přední stranu. Vysoký mladý muž sedící ve své pracovně. Na sobě má tmavé kalhoty a sněhobílou košili, jejíž rukávy si nenuceně vyhrnul. Do tváře mu kvůli stínu není dobře vidět. Pod ním je natištěno logo Henka Games, mateřské společnosti Warcrossu. Zastavím se, abych si přečetla titulek.

HIDEU TANAKOVI BUDE 21

SONDA DO OSOBNÍHO ŽIVOTA STVOŘITELE WARCROSSU

Jako vždycky mi při pohledu na jeho jméno na chvíličku přestane bušit srdce. Škoda že nemám čas si ten časopis prolistovat. Snad později. Jen nerada se otočím, popotáhnu si skateboard a batoh výš a natáhnu si kapuci, abych si zakryla hlavu. Okenní tabule, kterou míjím, odráží můj zkreslený odraz: nepřírozeně protáhlý obličej, příliš dlouhé nohy v černých džínách, černé rukavice, ošoupané boty a vybledlá rudá šála omotaná kolem mikiny s kapucí, ze

kteřé mi tu a tam vyčuhují pramínky duhových vlasů. Zkusím si tu holku z odrazu v okně představit na obálce časopisu.

Nebud' pitomá. Nechám to plavat, a když zamírím směrem ke dveřím kavárny, projdu si v duchu imaginární seznam věcí, které nesu v batohu.

1. pouta
2. naviják s lanem
3. rukavice s kovovými výztuženími
4. mobil
5. náhradní oblečení
6. paralyzér
7. knížka

Na jednom z mých prvních lovů mě můj cíl poté, co jsem ho zasáhla paralyzérem (číslo 6), pozvracel od hlavy až k patě. Po tomhle zážitku jsem si začala nosit náhradní oblečení (číslo 5). Dva z mých cílů mě pokousali, takže jsem po několika tetanovkách přidala rukavice (číslo 3). Naviják (číslo 2) pomůže s místy, kam je těžké dosáhnout, a s lidmi, které je těžké chytit. Mobil (číslo 4) je můj přenosný hackerský parťák. Pouta (číslo 1) jsou snad jasná.

A knížku (číslo 7) nosím pro případy, kdy se lov protáhne a člověk se dost načeká. Vždycky se vyplatí mít s sebou zdroj zábavy, který nezatěžuje baterku.

Vejdu do konejšivého tepla kavárny a znova zkontroluju displej. Zákazníci stojí ve frontě před vitrínou se zákusky a čekají, až se uvolní některá ze čtyř samoobslužných pokladen. Podél stěn stojí dekorativní knihovničky. U stolků sedí roztroušení studenti a turisté. Když na ně namírím čočkou foťáku, objeví se jim nad hlavami jména, což znamená, že nikdo nezměnil svůj stav na „Soukromý“. Můj cíl bude nejspíš v druhém patře.

Procházím kolem knihovniček a pohledem přeskakuju od jednoho stolku k druhému. Většina lidí si svého okolí moc nevyšmáhá.